

NYARE BIDRAG TILL KÄNNEDOM OM
DE SVENSKA LANDSMÅLEN OCK SVENSKT FOLKLIF II. 10.

FOLKTONER FRÅN JÄMTLAND

UPPTECKNADE ÅR 1880

AF

KARL BOHLIN

STOCKHOLM, 1883.
KONGL. BOKTRYCKERIET
P. A. NORSTEDT & SÖNER.

Sommaren 1880 tillbragte jag i Jämtland såsom deltagare i Generalstabens geodetiska mätningar därstädes. De lediga stunder, som för dessa arbeten ogynnsamma förhållanden ofta beredde mig, brukade jag då använda för att uppteckna visor ock toner, som i dessa trakter mycket rikt förekomma, både gamla ock nya. Då hade jag ej ännu för afsikt att i Landsmålsföreningarnes tidskrift få mina uppteckningar trykta, utan de gjordes för visornas egen skull ock för ro skull. En följd häraf har blifvit, att då de nu framläggas i denna tidskrift, de delvis skola synas mycket bristfälliga, nämligen med afseende på texten.

Det visade sig snart, att det i allmänhet blott var hos gammalt folk, man hade att söka värdefulla melodier. Men medan hos dessa det musikaliska minnet ännu var så lifligt, att de nästan alltid kunde fullständigt sjunga melodierna, hade de däremot oftast glömt största delen af visornas ord. Genom att från många håll hämta stycken, som kunnat fullständiga hvarandra, hade måhända något större fullständighet kunnat gifvas åt texten. Men då detta skulle dragit betydlig tid ock det musikaliska elementet för mig var hufvudsak, så uteblef ett sådant fullständigande. De fragment som lemnas äro, så godt sig göra lät, ordagrant upptecknade. Andringar i detta hänseende tillät jag mig endast, där de oförändrade orden skulle innebära en omening. Sådana meningslösa ord, som ej kunde tolkas med ledning af hvad jag på ort ock ställe hörde, kvarstå oförändrade i texten. Siffrorna vid verserna i ett par visor ange deras ordningsnummer hos GEIJER-AFZELIUS (Bergströmska upplagan). För de flesta upplysningar (märkta R. B.) har läsaren att tacka bibliotekarien R. BERGSTRÖM.

Med afseende på dessa uppteckningars språkliga värde får jag dessutom anmärka, dels att jag förut var obekant med det jämtska målet, dels att jag då för första gången sysselsatte mig med dylika saker.

Melodierna upptecknades efter gehör ock utan tillhjälp af något instrument, hvilket nog är det bästa sättet. Den största

noggrannhet iaktogs härvid äfven i de minsta detaljer. Så har jag t. ex. alltid upptecknat de prydnader, med hvilka den sjungande utsirade den rena melodien. Att jag verkligt lyckats däruti, sluter jag af den omständigheten, att om jag föredrog en visa, såsom jag skrifvit den, allmogen kände igen »gammalvisans ton» ock uttalade sin förundran öfver att jag kunde sjunga så, som endast »gammalkärngarna brukade».

En egendomlighet som snart märktes var, att somliga sångare regelbundet sjöngo vissa toner falskt, företrädesvis skallans inledningston. Så sjöngs t. ex., såsom i visan 7 finnes antydt, i st. f. *giss* en ton mellan *g* ock *giss*, så att inledningstonen sjöngs för lågt. Samma sak anmärktes äfven vid fiolspelet. Men det förtjänar att påpekas, att jag hos den sångerska (visorna 18–21), som föreföll mig mest musikalisk af alla dem jag hörde sjunga, ock hos flere andra icke upptäckte ett spår af denna företeelse. Å andra sidan torde möjligen förekomsten af de gamla kyrkotonarterna jämsides med de moderna tonarterna lemna något stöd för antagandet, att ofvannämnda sångsätt grundar sig på en tonart, som är en öfvergångsform mellan de gamla ock de nya.

Följande samling innehåller

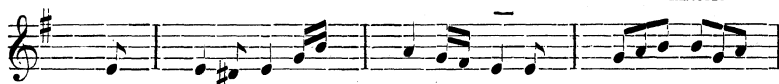
- 25 vistoner
  - 3 gätlåtar
  - 18 polskor
  - 3 valser
  - 4 marscher.
-

Visor.

1. Näktergalsvisan.

»Den förtrollade prinsessan», GA. nr 35.

Kall.

4. Ack, hör du, li--ten näk-ter-gal, ej visa jag beder dig

kväda. Dina fjäderlåter jag med gull be-slä, Din

hals med pärlor be --- kläda.

5. Jag passar ej på dina fjädrar af gull,
som jag för dig skulle bära.
I värden är jag en främmand' vildfogel,
ock ingen man månne mig känna.
7. Mig tvingar ej hunger, mig tvingar ej snö,
som faller på vägen den breda.
Mig tvingar väl mest den hemliga sorg,
som gör mig stor ångest ock möda.
8. Emellan bärg ock djupan dal
bortrinner de stridaste strömmar.
Men den, som har en fulltrogen vän,
han gånge så sent utaf minne.
10. Hon skapte mig till en näktergal,
bad mig i skogen flyga,
min broder till en ulf så grym,
bad honom i skogen löpa.
14. Ännu är jag en liten fogel,
som flyger i vida skogar;
så jämmerfult måste jag lefva min tid
ock hälst uti vinterdagen.

Detta är nästan det enda, som kunde fås ihop af de osammanhängande ord hon sjöng. Hon sjöng visan med ett svärmiskt uttryck, recitativmässigt utan säker takt, så som ofta brukas.

Hos en annan, som sjöng melodien något olika, voro orden:

1. Jag vet väl, hvar där ständar ett slott,
det är så väl utsiradt
med silfver ock med röda gull
ock uthuggna stenar uppmuradt.
2. Uti det slottet stod en lind
bland däjeliga ock sköna;
däruti bodde en näktergal fin,
som ljuflikt sin tunga månd' röra
3. Där kom en skön riddare ridandes dit,
han hörde den näktergal sjunga.
Storligen han förundrade sig,
ty det var om midnattsstunden.
4. Ock hör du, liten näktergal,
en visa jag beder dig kväda.
Dina fjädrar låter jag med guld beslå,
din hals med pärlor bekläda.
5. Jag passar ej på dina fjädrar af gull,
som jag för dig skall bära.
7. Mig tvingar fast mer en hemlig sorg,
som mig gör ångest ock kvida.
6. Är du i värden en främmand' vill
ock ingen man mände dig känna,
dig tvingar väl hunger, köld ock snö,
som faller på vägen den breda.
8. Emellan bärg ock djupa dal
bortrinna de stridaste strömmar.
Men den, som har en fulltrogen vän,
han gångar så sent utaf minne.
9. Jag hade mig en käraste båld,
en riddare mäktig ock väldig.
Min styfmoder kastade hastigt omkull
för mig det jag ej hade ville¹.

(Hamnpåläggningen, v. 10—11, öfverhoppad.)

¹) GA. »ty hon det ej hafva ville.» Jag hörde också: »Försynen det så hafva ville.»

12. En dag som hon så lustelig
i rosende lund spatsera',
min broder såg ock vredelig
gaf noga akt uppå hånne.
13. Han grep hånne vid hånnes vänstra fot
med ulfveklo (h)in lede,
ref ut hånnes bjärta ock drack hånnes blod
ock blef på stunden helbregda.
15. Jag tackar min Gud, som hafver mig valt,
att jag min tunga månd' röra,
det jag i femton år ej hafver talt,
som jag nu med eder får göra.
17. Ock hör du, liten näktergal,
hvad jag dig månde tillbuda:
i vinter kan du få sitta i buret mitt,
till sommaren att åter utflyga.
18. Haf tack, skön riddar', för tillbuden din.
Det kan då icke så vara,
ty det förböd styfmoderen min,
så länge som jag bär fjädrar.
20. Han gick med hånne till sitt bur,
tillstängde dörrar ock luckor;
hon blir till så många underlig djur,
som man kan höra ock spörja.
21. Först skapte hon sig till lejon ock björn
ock så till andra små ormar,
omsider till en lindorm stor,
läds som hon riddaren vill mörda.
22. Han skar hånne med en liten knif,
så blodet därefter månd' komma:
på golfvet för honom en jungfru månd' stå,
en jungfru klar som en blomma.
23. Nu hafver jag frälst dig af din nöd
ock af den hemliga kvida;
så säg mig nu din afkomst god
på faders ock moderens sida.
24. Erejyftelens konung min fader han var,
hans drottning min moder så bålde;

min broder var för en ulf så grå,
som gick på de grönaste vålde.

25. Är Ejyftelens konung kär faderen din,
hans drottning din moder med ära,
för vist är du systerdotteren min,
som för en nättergal månde vara.
26. Nu blifver då glädje öfver all din gråt,
ja öfver det hela landet;
en riddare fångat en näktergal,
som i linden bott så länge.

2.

Hammerdal.

Jag lefver i gudsfruktan med nö-je till min död. Men ett är som kväljer mitt
En annan har bedra-git min kära fäste-mö, Det må jag be - klaga med

hjär-ta. Men aldrig i värden jag har sådant tänkt, Att
smär-ta.

en så stark kärlek skall blif-va bortvändt, Där-öf-ver jag månd' mig be - klaga.

3.

»Oväntad bröllopsgäst», GA. nr 25: 2.

Hammerdal.

Där stod en jungfru på brottande bärg ock tit-tar ut-öf-ver ett haf :||

haf. Där fick hon se ett gångandeskepp, Där fick hon se ett

gångande skepp, Som fult med gref-var var.

2. Den lilla ock den minsta
af alla grefvar sju,
han ville med jungfrun trolofvade sig,¹
så unger som han var.
3. Ock ungersven drager gullringarne fem
ock sätter på jungfruns hand.
4. Ack säg, ack säg, du lilla vän,
du har hittat i grönan äng.
5. Men till att ljuga för moder min
det går väl intet an.
Det är bättre att tala sanningen
ock säga ungersven i namn.
6. Ock ungersven bad sin lärare
ock till sin käraste vän²:
Jag vill en liten tid bortres',
jag kommer snart igen.
7. När ungersven' voro bortreste,
fick jungfrun en annan vän,
som hon förut har älskade³
ock älskade mer igen.
8. När tre år voro förliden
ock ungersven kommer igen,
då går han upp till sin fader:
Hur mår allra kärestan min?
9. Du har varit för länge bortrester,
i dag står din käresta brud.
Men ho kan vara vännen din,
det vet allenast Gud.
10. Ock ungersven går i kammaren in
ock kammar ock krusar sitt hår.
Sen gick han upp till bröllopgård,
alt intill där bröllopet var.
11. Ock ungersven tar bruden i snöhvita hand,
han dansade golfvet omkring;
så sakta som han dansade,
så blekna' hon på kind.
12. Hvarför är du så bleker
ock inte något röd? —

¹) GA. »trolofva sig.» -de tillsatt för meterns skull, liksom »rännade» v. 14, ock trol. »älskade» v. 7; jfr »lillade bror» o. d. (R. B.) ²) GA. »sin allera-, sin allera käraste vän.» ³) GA. »den hon tillförne älskade»

Det har ej talats sanningen,
det har sagts du varit död.

13. Ock ungersven gångar i kammaren in,
slog dörren efter sig;
där satte han sig på förgyllande stol
ock skref ett skiljobref.
14. Ock när som brevet var skrivet
ock timman var förbi,
då drog han upp sitt blanka svärd
ock rännade i sitt lif.
15. När blodet började rinna
som stridaste strömmars flod,
då drog han upp sin kammaredörr:
Kom sköna jungfru ock se.
16. Ack sen, i unga flickor,
hur ömkeligt det är,
att tala med falska tungor
ock ha en annan kär.
18. I himmelen, i himmelen,
i himmelen tränga på.¹
Men du skall en gång få svara för
hur illa du har gjort.

Denna visa var särdeles omtykt ock sjöngs på olika melodier öfver alt i Jämtland.

4. Flickan som trampade på brödet.

Hammerdal.

En tid där-ef-ter hände sig, Att gamla fadren död-de, Ock

modren, som så ynke-lig På käpp ock kryckor stödde, Bad dottren, som var

tämlig rik, Till grafven hjälpa fadrens lik, Som Gud det själf be-fal-de.

Sångerskan kunde blott denna vers. Visan finnes i ett skillingstryck.

¹) GA. »i himmelens tränga port.»

5.

Hammerdal ock andra ställen.

Af hjärtat jag dig älskar I all min lefnads tid. Men

jag kan nog väl ve-ta, Jag får väl aldrig dig. Själff hafver du mig lofvat, Att

du skall tro-gen bli. Men jag är allt för fat-tig, Det

kan vist aldrig ske.

Hvart skall jag taga vägen,
 hvar skall jag finna ro,
 när du mig öfvergifver,
 hvar skall jag finna bo,
 bland foglarna i lunden,
 som sitta på en kvist,
 likt turturdufvan klara,
 när hon sin maka mist.

— — — — —

Lef väl, min lilla flicka,
 till sist jag önskar dig.
 Den visan vill jag skicka
 uti din egen hand.
 Men om du vill besinna,
 hvad som hon innebär,
 så skall du se ock finna,
 att jag dig hafver kär.

6. Ungersvens visa.

Hammerdal.

Där gin -- go två jung --- frur u-ti ett grönt äng, Ock

bå -- da så voro de så skö -- na. Den e - na hon var så

hjärte - ligen glad, Den andra var så sorgs - ligt be --- dröfvad.

Den rika hon sade till den fattiga så:
 Hvarför är du så sorgsligt bedröfvad?
 Har du mistat fader eller har du mistat mor
 eller hafver du mistat din ära?

Inte har jag mistat fader, inte har jag mistat mor,
 ock inte har jag mistat min ära.
 Men jag sörjer långt mer den unge fager vän,
 som vi båda hålla så kära.

Hvad lönar, att du sörjer den unge fager vän,
 som vi båda hålla så kära.
 Nog tar han hällre mig, som rikedomar har,
 ock låter den fattiga få vara.

Den ungersven han var ej långt därifrån;
 han hörde, hvad jungfrurna de talte.
 Han bad upp i höjden: Min Fader ock min Gud,
 säg mig, hvilkendera jag skall taga.

Ock ungersven han smög genom buskarna fram
 ock tog då den fattiga i handen:
 Du skall blifva min, ock jag skall blifva din,
 ock vi ska' lefva lyckligt till samman.

Ock ungersven, ock ungersven, hvad tager du dig till,
 som tager den fattiga i handen

ock intet tager mig, som rikedomar har
ock låter den fattiga få vara?

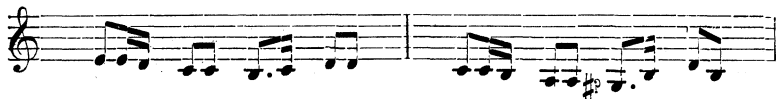
Ja, om jag tager dig, som rikedomar har
ock låter den fattiga få vara,
så går hon ock sörjer i alla sina dar
ock faller de sorgliga fårar.

7.

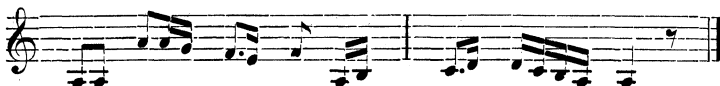
Hammerdal.

God dag, god dag, min docka. Är lil-la vännen borta? Be - - kla-ge-ligt vardet. En

så-dan sorg ock smär--ta, Be - - - - - kymmer för mitt hjär-ta; Ack,

om jag kunde få vän--da Min sorg till din tröst!

Ock prata inga konstner;
för mig du är ett mönster,
inbilla dig ej.
Ack, om jag sådant gjorde
ock lilla vännen sporde,
vist gladdes du storligen
öfver mitt fall.

Ock dig så vill jag kläda
med sammet så röda
ock silken så fin.
Gullringar klar ock fina,
de skola på dig skina,
blott endast du vill blifva
min käraste vän.

Ock förr än jag skulle taga mig
en sådan stor bedragare,
en sådan, som du är;
ja förr så skall jag sälja
mitt lif ibland skälmar

ock grafva mig neder
i stenjord ock sand.

Adjö, adjö, min kära,
men akta på din ära;
nu reser jag från dig.
Men tager dig till vara
för falska gossars skara;
ty den har bedragit
mång' rosende kind.

8. Olof Adelin.

»Olar Adelin» Arw. II, 76.

Hammerdal.

Musical notation for the song 'Olof Adelin'. It consists of three staves of music in treble clef, G major, 2/4 time. The melody is characterized by eighth and sixteenth notes, with some triplets. There are 'X' marks above certain notes, likely indicating fingerings or specific performance techniques.

9.

Kall. 80-årig kärng.

Musical notation for the song 'Kall. 80-årig kärng.'. It consists of three staves of music in treble clef, G major, 2/4 time. The melody is simple and folk-like, with some triplets. The lyrics are written below the staves.

Jag hade här i vär-den ej an-nat än sorg. Men Herren Gud i himmelen han
vo-re min borg. När som jag blir i nö-den, så hjäl-per han oss; Han
hjal-per oss al-la att bä--ra vårt kors.

10.

Kall.

Ack du min vän ock ä -- dela ros, Jag dig vist äl - skat har. Jag
tän - ker re - sa bort min kos, Men du får blif - va kvar.

11.

Hammerdal.

Nästa Mika - ë - lidag, som faller inom ett år, Tänker jag mig till att resa häri-
från. från. Men ingen haf - ver jag, som sør - jer mig då, Ej
häl - ler det fal - ler en tår.

12.

Hammerdal.

Ock blo - det det rö - res i al - la mi - na ådror, Ock hjärtat det slår u - ti mitt
bröst. När som jag dina ö - gon fick se, Det tändes uppen kärleks - eld i
mig, Ock hjär - tat det brister af tår - rar - - na så strid.

13.

Rik melodi.

Hammerdal.

Ock hö-gaste himmel ock fal-lande jord, Det kostar på en yngling till att

lef-va uppå jord. Att lefva uppå jorden ej roligt vara må, Att

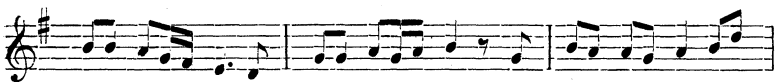
äl-ska en vän, som man al-drig kan få.

14.

Hammerdal.

Min morhonskänkte mig en silfver-kan-na ny Med

fyra guldföt-ter ock stolpardär-ut--i. Den fylde hon med blanka riks-

dal-rar. Sin dot-ter hon vil-le be---ta-la.

Ock jungfrun hon gick på kyrkogården in,
där födde hon sig en liten arfving.
Hon tänkte, där var ingen, som såg det,
ock därför tog hon lifvet utaf det.

Det var min yngsta broder, som stod mig näst,
det var min yngsta broder, som plågar mig mest;
han satte mig i band ock i bojor.
Gud nåde mig uslaste fånge.

15.

Jfr Arw. III, s. 472 ff. (14 verser).

Hammerdal.

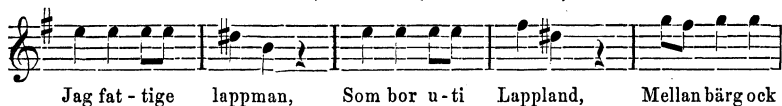
Ock du ock jag är intet lik:
 — Tram trideli trumma —
 när du är svart, så är jag vit
 — Med rosor ock med blomma.

Ock när du sitter i dyngekas,
 så sitter jag uppå herrefat.

Ock när du sitter i dyngerus,
 — Tram trideli trumma —
 så sitter jag på ett fruekrus
 — Med rosor ock med blomma.

16.

Arw. III, s. 482 (blott en vers).

Brömserna sjunga,
 katta slår uppå trumma,
 fyra mösser går i dans,
 så hela jorden dundrar.

Ett, två, tre, fyra —
Låt oss lustig vara.
När sorgen kommer,
så låta hånne fara.

17.

Hammerdal.

Ock mins du, hvad du lofvade mig, ock mins du, hvad du svor? Du

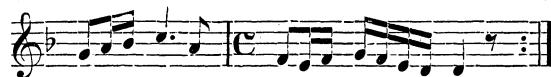
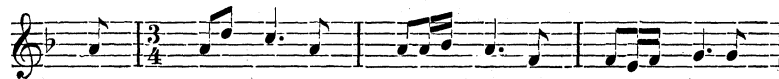
lofvade mig din ä-ra, din salig-het ock din tro. Du lofvade mig din hand, du

svortrolofningsband. Ock mins du rum ock stäl-le, där själen står i pant?

18.

Hammerdal.

Denna viston är anmärkningsvärd för ombytet af takt.

19.

Vid Almåsen.

20.

"En herrdag i höjden."

Vid Almåsen.

21.

Vid Almåsen.

I min ungdom det roa' mig att sjun-ga, Fastän sor-gen till hjärtat mig
går, För den blomstrande ungdom för --- kun-na, hur de
vårds-liga nö --- jen för ---- går.

Aldrig komma de nöjsamma dagar,
som i glädjen förflutit från mig;
då en vän jag med otro får sakna
ock med ängslan framlevva min tid.

När den blomstrande tid är förliden
liksom vattnet i forsarnes ström,
mina år ock mina ungdomsdagar
har bortrint som en tanke i en dröm.

22.

Vid Almåsen.

23.

Vid Almåsen.

Sjöngs fort och gladt.

I femton år jag vän - ta må, Ock kommer han int'gen, så väntar jag ändå, ock

kommer han int'gen, så väntar jag än - då — Uti ro - sen.

Ja, grannar ock vänner de lade till råd,
att vi skulle gifta vår dotter ändå
— Uti rosen.

Måndag ock tisdag så lade de till,
onsdag ock torsdag brygde öl ock vin.

Fredag ock lördag så gingo de omkring,
söndan så höllo de hedersdagen sin.

De drucko i dagar, de drucko i två,
ock unga bruden vill ej till sängena gå.

De drucko i dagar, de drucko i tre
ock unga bruden ville inte sängena se,

De drucko i dagar, de drucko i fem,
ock unga bruden ville ej till sängena än.

Så kom där då in en liten stalldräng,
han var nu så klädd uti blåa kjortelen.

Han talte där om ett förgångande skepp,
med sidenhvita flaggor ock förgyllande ros.

Hon gångar då genast i loftet opp

— — — ock såg de flaggorna blå,
som hon hade sytt med sina fingrar de små.

Jag ser uppå ditt gullgula hår,
att du hafver haft gullkrona på.

Jag ser uppå dina snöhvita bröst,
att du hafver varit under annans mans tröst.

Jag ser uppå dina finger de små,
att du hafver haft gullringar på.

Jag ser uppå din kjorteliga fäll,
att du hafver varit under annans mans våld.

Hälsa nu hem till min käraste far,
ber honom dricka, jag håller mig glad.

Hälsa då hem till min käraste mor,
ber hånne dricka, jag håller mitt mod.

Hälsa nu hem till min kära fästeman,
ber honom söka ock välja sig en ann.

Ock jungfrun hon lade sig i rödgalonens famn,
hon vakna inte opp förn i tredje konungs land
— Uti rosen.

24.

"Sjunga-Lars"-visan.

Visa diktad af Sjunga-Lars. 100 verser, hvaraf blott följande ihågkommen:

Kall.

Jag föddes hit till vär-den I fattig-dom att van-dra Ock
 ibland fal-ska vän--ner Som fårblaud ulf-var gå. Be-
 dröf-vad jag går Med sor---gefull tår, Ock
 mina gla-da da-gar Ej mera å-ter--står.

25.

Gräshoppsvisan.

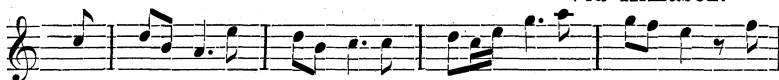
Hammerdal.

Gräs---hoppa u--ti skog ock mark Har he-la samma-ren
 spe-lat öf--ver. Då sak-nar hon, hvad hon be--höfver, när
 vintern kom-mer strängock kall.

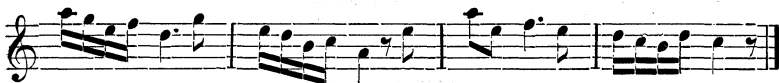
Lärd af en lapp-pojke. De två öfriga verserna förglömda.

26.

Vid Almåsen.

Far - - väl, du Hallens kompa-ni! Far - - väl, far - väl rätt inner-lig. Far-

väl, min mo-der, sy - skon all! Far - väl, far-väl i Je--su namn.

 Olika död, olika graf,
 i fjäll ock strand, i bärg ock haf.
 Men det faller oss ju lika godt,
 när själen har i Gud ingått.

Gätlåtar.

27.

Vid Almåsen.

28.

Hammerdal.

29.

Hammerdal.

acc. sostenuto

Musical score for two staves. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 2/4 time signature. It contains two measures of music with the dynamic marking *acc.* above the first measure and *sostenuto* above the second measure. The second staff continues the melody with two more measures, ending with a double bar line.

Polskor.

30.

Hammerdal.

Musical score for five staves. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one flat (Bb), and a 2/4 time signature. It contains two measures of music with a 'K' marking above the second measure. The second staff continues the melody with two more measures, also with a 'K' marking above the second measure. The third staff contains two measures, with a 'K' marking above the second measure. The fourth staff contains two measures. The fifth staff contains two measures, ending with a double bar line.

31.

Hammerdal.

Musical score for two staves. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one flat (Bb), and a 2/4 time signature. It contains two measures of music. The second staff continues the melody with two more measures, ending with a double bar line.

32.

Hammerdal.

Musical score for piece 32, Hammerdal. The score is written in G major (one sharp) and 2/4 time. It consists of four staves. The first two staves are the melody, and the last two are the accompaniment. The melody starts with a quarter rest, followed by a quarter note G, a quarter note A, and a quarter note B. The accompaniment starts with a quarter note G, a quarter note A, and a quarter note B. The piece ends with a quarter rest.

33.

Hammerdal.

Musical score for piece 33, Hammerdal. The score is written in G minor (two flats) and 2/4 time. It consists of nine staves. The first two staves are the melody, and the last seven are the accompaniment. The melody starts with a quarter note G, a quarter note A, and a quarter note B. The accompaniment starts with a quarter note G, a quarter note A, and a quarter note B. The piece ends with a quarter rest.

34.

Musical score for piece 34, consisting of five staves of music in a single system. The notation is in a single melodic line with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The piece features a series of eighth and sixteenth notes, with some triplets and a final cadence.

35.

Hammerdal.

Musical score for piece 35, titled "Hammerdal". It consists of six staves of music in a single system. The notation is in a single melodic line with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The piece features a series of eighth and sixteenth notes, with some triplets and a final cadence.

36.

Hammerdal.

Musical score for piece 36, titled "Hammerdal". It consists of one staff of music in a single system. The notation is in a single melodic line with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The piece features a series of eighth and sixteenth notes, with some triplets and a final cadence.

A musical score consisting of four staves of music. The key signature is one sharp (F#), indicating G major. The first staff contains a melody with eighth and sixteenth notes. The second staff continues the melody with some triplet-like figures. The third and fourth staves feature a more rhythmic accompaniment with repeated eighth-note patterns.

37.

Hammerdal.

A musical score for the piece 'Hammerdal', consisting of eight staves of music. The key signature is one sharp (F#), indicating G major. The first staff shows a simple melody. The second staff continues the melody. The third and fourth staves introduce a more complex accompaniment with repeated eighth-note patterns. The fifth and sixth staves continue the melody and accompaniment. The seventh and eighth staves conclude the piece with a final melodic phrase and a rhythmic accompaniment.

38.

Oviken.

Sången förtäljer, att en pojke lärt sig denna polska af näcken.

39.

Oviken.

40.

Oviken.

Musical score for piece 40, 'Oviken'. The score is written in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#). It consists of five staves of music. The first staff begins with a treble clef, a key signature of two sharps, and a common time signature 'C'. The music features a mix of eighth and sixteenth notes, with some triplet patterns. The piece concludes with a double bar line and the instruction 'Da capo dal segno.' written below the staff.

41.

Oviken.

Musical score for piece 41, 'Oviken'. The score is written in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#). It consists of six staves of music. The first staff begins with a treble clef, a key signature of two sharps, and a common time signature 'C'. The music is characterized by a steady eighth-note accompaniment with various melodic lines. The piece concludes with a double bar line.

42.

Hammerdal.

Musical score for piece 42, Hammerdal. The score is written in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#). It consists of five staves of music. The melody is primarily eighth and sixteenth notes, with some triplet patterns. The accompaniment is a steady eighth-note pattern.

43.

Hammerdal.

Musical score for piece 43, Hammerdal. The score is written in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#). It consists of four staves of music. The melody features a prominent triplet of eighth notes in the second measure of the first staff. The accompaniment is a steady eighth-note pattern.

44.

Hammerdal.

Musical score for piece 44, Hammerdal. The score is written in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#). It consists of two staves of music. The melody is primarily eighth and sixteenth notes. The accompaniment is a steady eighth-note pattern.

pizz. col arco

pizz. col arco

45.

Frösön.

flageolet

flageolet

pizz. arc. p. a. p. col arco

pizz. arc. p. a. p. col arco

tr.

46.

Frösön.

Three staves of musical notation in treble clef, key of F# (one sharp), and 3/4 time. The music features eighth and sixteenth notes, with some triplet markings.

47.

Frösön.

Four staves of musical notation in treble clef, key of F#C# (two sharps), and 3/4 time. The music features eighth and sixteenth notes, with some triplet markings.

7:de takten något osäker.

Valser.

48.

Hammerdal ock Kall.

Two staves of musical notation in treble clef, key of F#C# (two sharps), and 3/4 time. The music features eighth and sixteenth notes, with a triplet marking on the first staff.

49.

Hammerdal.

50.

Kall.

Marscher.

51. Bröllopsmarsch (svansången).

Hammerdal ock Offerdal.

52. Frukostlåt vid bröllop.

Hammerdal.

53. Bröllopsmarsch.

Offerdal.

54.

Från Anjeskutan i Kall.

Anmärkningar.

2. »Jag lefver i gudsfruktan förnöjder till min död», ofta trykt, t. ex. i *Tvänne Kärleks-Visor*, Ups. 1794. 11 stanser.

4. Förekommer ytterst ofta i skillingstryck. På K. bibl. finnas af visan trykt ensam 44 upplagor; trykt med andra är hon än oftare. Har bidragit till att hos vår allmogé underhålla den vördnad för brödet, som är så allmän.

5. Ofta trykt. Innehåller i *Fem stycken nya Kärleks-Visor*, Falun 1840, 11 stanser.

6. Återfinnes i *Fem mycket wackra Kärleks-Visor*, Lund 1835. Visan har där 11 stanser; den första lyder:

Två flickor de gingo åt rosendelund
att plocka de blommorna sköna;
den ena var glad utaf hjärtats grund,
den andra had' sorgen fått röna.

10. Återfinnes i *Tre nya, eftertänkliga och rara Kärleks-Visor*, Jönk. 1815. 8 stanser.

11. Mycket ofta trykt, t. ex. i *Tre mycket wackra Kärleks-Visor*, Göteb. 1841; har här 11 stanser.

13. En ofta trykt kärleksvisa (t. ex. *Tre Kärleks-Visor*, Kalm. 1859). Det är i denna visa den bekanta stansen förekommer: »Om dagen i mitt arbete är du uti mitt sinn'»

20. Mycket ofta trykt, t. ex. i *Trenne öfwer måttan Wackra och upbyggeliga Andeliga Sånger*, Gefle 1783.

21. *Wisa*. (*Sjunges som: Huru kan jag wara nöjder.*). Upsala 1847. — *En wacker Kärleks-Wisa, författad af en Dal-dräng*, Umeå 1848 ock Skellefteå 1850. Begynnelsebokstäfverna i de 16 stanserna gifva namnet Ian Erik Lindqwist.

23. Synes vara en förvirrad röra af flere visor, t. ex. Skön Anna o. a.

R. B.
